

Kotiček gospoda Doropoljskega.



Dragi gospod Doropoljski!

I.

Vesela je ptička med drevjem,
na gori prepeva pastir,
od radosti vriska narava,
a v mojem je srcu nemir.
Od žalostnega slovesa
bledi mi rožni obraz,
od žalostnega slovesa
objet mi je srčni obraz.

II.

Letošnja zima nas prav rada ima,
prinesla nam je obilo sneženga blaga.
Ponoči ga naredimo, podnevi pa zdrobimo,
zato pa imamo vedno
enako veliko snega!

Rudolf Lovšin,
mesarjev sin in učenec IV. razreda v Sodražici.

Odgovor:

Dragi Rudolf!

No, bo že! Samo, Rudolf, Rudolf, zakaj
je Tvoj „srčni obraz“ tako žalosten! Tako
mlad, pa tako žalosten! Tako vendar ni prav!
Kakor v drugi pesmi podnevi uničuješ sne-
ženo blago, tako z moško voljo uniči to mlado
svojo žalost, pa bodi vesel, kakor se spodobi
mladim ljudem!

*

Spoštovani gospod!

Z veseljem prebiram Vaš list. Gospod
učitelj nam ga da vsak dan ob 11. uri, ko
imamo prosto. Prav radi ga čitamo. Posebno
pa nam je Vaš kotiček priljubljen. Stara sem
13 let in hodim v III. razred v Kozjem. Škoda,
da se že bližajo počitnice, zakaj v šoli je prav

prijetno. Časih gremo tudi na šolski vrt, kjer
imamo dekleta gredice.

Vam vdana

Matilda Prešičkova.

Odgovor:

Ljuba Matilda!

Veseli me, da Ti je všeč moj kotiček.
Veseli me tudi, da tako rada hodiš v šolo.
Oboje izpričuje, da imaš veselje do knjige,
ki blaži in lika duha in srce. Res mora biti
lepo, da imate dekleta na šolskem vrtu svoje
gredice. Gotovo raste tamkaj lepo cvetje —
podoba blagih, lepih deklinskih src. Čuvaj, da
obojih ne zamori strupena slana!

*

Velecenjeni gospod!

Lepa hvala za Vaš odgovor. Vsakokrat,
ko je prišel „Zvonček“, sem najprej šla gle-
dat v kotiček gospoda Doropoljskega. Ža-
lostna sem bila, ker dolgo nisem dobila od-
govora. Pa tem večje je bilo moje veselje,
ko zagledam, da je tudi zame odgovor.
Vprašali ste me, kje sem dobila toliko denarja.
Prve sem dobila od krstne botre in druge,
če sem imela god. Takrat so letele kronice
skupaj. Darovali so mi: oče, mati, babica in
tudi gospod. Mahor mi je nekaj svetlega skri-
voma stisnil v roko. In tako se mi je nekaj
nabralo, kar devljem v hranilnico.

Jaz že znam tudi nekaj goslariti in tudi
igrati na klavir.

Meni je babica kupila za Rešnje telo lep
bel solnčnik, mati pa mi je pripravila lepo
belo obleko. A žalibog, da sem ravno tisti
čas nekaj zbolela.

Posim še nadaljne Vaše ljubeznivosti.

S poklonom Vaša hvaležna

Jelisava.

Odgovor:

Ljuba Jelisava!

Kakor sem ustregel jaz Tebi, tako ustre-
zaš s svojim odgovorom Ti meni, glej, tako
sva prijatelja! Prav je, da ti lete kronice
skupaj, a še bolj prav je, da skrbiš, da se
Ti zopet ne razlete. — Glasba je lepa, ple-
menita zabava, zato je prav, da se učiš gosli
in klavirja. A vaditi se moraš vedno in redno.
sicer odrevne prsti. Ker imaš lep bel solnč-
nik in belo obleko, moraš paziti, da ne
zboliš. Kdo bi potem nosil ti dve lepi reči!

